

веднѣжъ се спзна както тичаше о едни дебели корени, падна на земята и тритѣ ябълки се търколиха по трѣвата.

Ужасѣнъ стана той и почна да гледа безпомощно къмъ тритѣ ябълки, които му се смѣха насрѣща съ червенитѣ си страни.

Коя бѣше ябълката на щастието, коя на нещастieto и коя на смъртъта? Всичкитѣ сж еднакви.

Съ бавенъ вървежъ и съ тжжно лице достигна до колибката. Не се чуваше сега никаква весела пѣсенъ при пристигането му. Нѣмъ и убитъ дойде той при момичето.

То отдалечъ чу стжпкитѣ му и си прострѣ двѣтѣ ржцѣ насрѣща му. „Дойде ли?“ — извика радостно то — носишъ ли цѣрь?“

Момъкътъ отвори устата си и разказа печалната история. Сърдцето му се кжсаше при тоя разказъ.

Той ѝ показа тритѣ ябълки, даде ѝ да ги попиа и пакъ ги взе.

„Азъ може да ти дамъ щастие, но може да ти дамъ и смъртъ!“ — каза той печално.

Отъ твоитѣ ржцѣ съмъ готова да взема и смъртъта!“ — каза доброто момиче и прострѣ двѣтѣ си ржцѣ.

Но момъкътъ се замълча и замисли. Той бѣше неспокоенъ и нерадостенъ. Той гледаше тритѣ ябълки и бѣбрѣше безсмислено. Коя бѣше ябълката на щастието? Кой може да му каже?

Най-сетнѣ умората надви и момъкътъ заспа. Момичето слушаше неговото тихо, равномернo дишане и пристжпи тихо до него. Ябълкитѣ бѣха въ ржцѣтѣ на момчето. Момичето почна да пипа слѣпешката, напиа една отъ тѣхъ и бързо я нахапа съ бѣлитѣ си хубави зжби.

И чудо: веднага прѣдъ очитѣ му почна да става свѣтло, свѣтло! На единъ дѣхъ то изяде цѣлата ябълка съ сѣмената наедно и почна да гледа ясно, хубаво.

Първиятъ му погледъ падна върху измореното, но красиво лице на момъка.

То не можеше да мълчи повече. Ликующе плѣсна съ ржцѣ, пригърна момчето и извика: „Ахъ, какъ много, много ти благодаря, — О, азъ виждамъ, азъ виждамъ, не съмъ вече слѣпа, ти ме спаси!“

Сънено скочи момчето. Кога скачаше, двѣтѣ оста-